

Twee foto's hoe mijn moeder nog haar handtekening heeft gezet, terwijl ze bijna niet meer kon schrijven, ze kon niet goed meer naar rechts schuiven. Maar het is gelukt. Ze doet dat heel serieus en met veel aandacht. Zelfs die envelop en de mooie postzegels zat in het dossier, zagen Marthe en ik toen we inzage hebben gehad van het dossier. Indrukwekkend vond ik het, ook hoe mooi ze het hadden opgeslagen met duidelijke cijfers ingedeeld.

Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg

Postbus 20302

2500 EH Den Haag

Ik heb per mail **25 maart 2019** een aanvulling opgestuurd per mail, wat eigenlijk niet bleek te mogen. Maar mijn vader had dat ook gedaan, hij had een mail gestuurd, zoals dat steeds is gegaan dat ik niet s mag doen. Ik had volgens hem zo schreef hij in de mail geen klacht mogen indienen. Hij zag er ook geen reden voor en mijn moeder zou dat ook niet gewild hebben, de arts doet het goed en daar luisteren we naar. Mijn moeder was voor hem al dement en afgeschreven.

Van: Contact & muziek <contactmuziek@gmail.com>

Onderwerp: aanvulling hoger beroep 2018-294

Datum: 25 maart 2019 18:41:27 CET

Beste mensen,

Ik wil per mail nog wat aanvulling sturen van de onmenselijke situatie van de afgelopen week van mijn moeder voor wie ik in hoger beroep ben gegaan voor een klacht die ik heb ingediend 1 maart 2019 per brief en per mail **hoger beroep 2018-294**

Er is een filmpje van 21 maart (nr. 7), waar uit het filmpje ook drie foto's zijn gemaakt (nrs. 8, 9 en 10) waar mijn moeder even wakker wordt en een soort van delierachtige reactie heeft op medicijnen en de fentanylpleister (die 100x zo sterk is als morfine!). Ze duwt de dekens van haar af, ze kan dan niets meer verdragen. Maar gelukkig komt ze er redelijk snel doorheen, omdat ik erbij ben en weet wat er gaande is en haar meteen gerust kan stellen. Maar heel erg hoe ze aan het lijden is door de medicijnen.

De vraag wat de medicijnen haar doen is zo onbespreekbaar, roept zoveel weerstand op in het verzorgingshuis dat er in mijn ogen van goede afwegingen en zorg geen sprake kan zijn. Doordat wij vragen hebben, die mijn moeder zelf niet kan stellen over de medicijnen worden we al als zo lastig gezien dat wij nog maar drie dagen drie uur bij mijn moeder mogen komen. Wij (mijn huisgenote en ik) leggen mijn moeder drie keer in de week in bed, wat ze heel fijn vindt en de verzorging ziet dat mijn moeder dan echt even tot rust kan komen. We zouden heel graag in plaats van drie uur van 18:00 uur tot 21:00 uur op di, do en za ook op zondag willen komen zodat de tijd tussen zaterdag een dinsdag niet zo lang is. Mijn moeder mist ons de dagen dat we er niet zijn. En een uur langer zou ook heel fijn zijn om minder te hoeven haasten, de tijd vliegt en mijn moeder kan het heel goed gebruiken.

Wij zijn klokkenluiders lijkt het in een omgeving waar *'hoe minder medicijnen hoe beter'* geen uitgangspunt lijkt te zijn. Ik kan zeggen dat mijn moeder veel last heeft van de 15 (?) medicijnen per dag en dat niemand daar oog voor heeft en al helemaal niet bezorgd over is. Ze heeft nauwelijks energie om iets te zeggen en vraagt mij om voor haar op te komen en begrijpt niet waarom dit haar wordt aangedaan. Mijn moeder vraagt mij dit bespreekbaar te maken, ook als het tegen mijn vader ingaat, het gaat tenslotte om haar. Mijn vader ziet het probleem niet, wel de gevolgen, maar legt nooit een verband met de bijwerkingen van medicijnen. Ook al ligt de verantwoordelijkheid bij de arts, mijn moeder en mensen om haar heen kunnen wel signalen afgeven.

Ik stuur twee foto's van 21 maart 2019 (nrs. 15 en 16) van de zwarte ontlasting in haar luier, door ferrofumeraat (ijzertabletten) die mijn moeder waarschijnlijk al 30 jaar slikt. Ze krijgt er buikpijn van en de pikzwarte ontlasting is echt niet normaal meer. Haar darmen zijn helemaal ontregeld door alle medicijnen en we hoorden dat ze de dag ervoor ook nog had overgegeven. Twee dagen ervoor had ze heel gele dunne ontlasting (lever, medicijnvergiftiging?), Het is echt een drama en heel heftig allemaal. Mijn moeder moet in haar geest echt geholpen worden, ze eet heel weinig en weegt steeds minder, sinds de fentanylpleister zijn haar benen heel dun geworden

Ik heb twee filmpjes van 16 maart 2019 waarin ik mijn moeder vraag wat zij ervan vindt dat ze invalide en dementerend patiënt genoemd wordt en wat ze ervan vindt dat ze haar eigen belang niet kan zien. Ik zou deze twee filmpjes en het filmpje van 21 maart 2019 via wettransfer kunnen opsturen

Dit is de tekst van het eerste filmpje van 16 maart:

Ik: Je bent een invalide en dementerende patiënt. Wat vind je daarvan, kan je dat nog een keer zeggen?

mijn moeder: Ik vind dat onzin.

Ik: Dat vind je onzin, ja. Heel goed dat je dat kan zeggen. En daarmee laat je eigenlijk meteen zien dat je niet dementerend bent. Ja, ja. Nou heel erg. En je hebt altijd gezegd dat je niet tot een nul gereduceerd wil worden. Jij zag het aankomen.

'Ik wil niet tot een nul gereduceerd worden!' kent iedereen van de

familie heel goed. Dat heeft ze al jaren geleden heel vaak gezegd.

Na deze mail van 25 maart zijn we weer verder gegaan per post.

We hebben (ook op) 8 maart 2019 een verklaring gekregen van de vroegere antroposofische huisarts van mijn moeder waarin staat ze altijd al bij voorkeur geen reguliere medicijnen slikte.

P.T. Hutchison, huisarts
Nassau Dillenburgerstraat 13
2596 AB Den Haag
Tel.: 070-3249509

Den Haag, 8 maart 2019

Mevrouw L. van Beuzekom
Billitonstraat 6
3531 HJ Utrecht

Geachte mevrouw, beste Leonoor,

Uw moeder, mevrouw J. van Beuzekom-van Veen, geboren 06.03.1932,
is vele jaren patiënte geweest in de huisartspraktijk van ondergetekende.

Ik kan daardoor hierbij inderdaad verklaren, dat uw moeder niet gaarne
reguliere medicatie gebruikte en wel zeker (sterke) voorkeur had voor
niet-chemische middelen.

Dit graag ter verklaring.

Met vriendelijke groet,

Paul T. Hutchison, huisarts

Deze meest recente foto's zijn van **23 maart 2019**. Het blijft steeds ongelooflijk hoe snel ze bijkomt, weer mens wordt, als wij er zijn.

18:02 uur We hebben mijn moeder net uit de huiskamer in haar rolstoel naar haar eigen kamer gebracht

18:23 uur, twintig minuten later als ze uit haar rolstoel in haar eigen stoel zit, waarin ze kan zitten of slapen is een enorm verschil. Wij zijn de enige die haar uit de rolstoel halen.

groeten

Leenoor van Beuzekom
Billitonstraat 6
3531 HJ Utrecht
Eén van de allerlaatste foto's

Nadat ze 's morgens was gevallen, had ze de hele dag in bed gelegen, toen wij aankwamen, had ze blauwe vingertoppen en was ze koud. Ik heb haar warm gemaakt en haar vingers waren weer normaal. Pas toen we haar op haar zij legden waar ze altijd slaapt zagen we de blauwe plek.

18 mei is mijn moeder overleden, ik ben niet door mijn vader op 17 mei die gebeld, mijn broer en zus wel. Hij heeft alles gedaan om het contract tussen mij en mijn moeder te verhinderen, maar liefde gaat door alles heen, gelukkig maar. Ik heb op zijn verzoek gezongen in de kerkdienst, maar daarna wilde hij weer niet met mij te maken hebben, vanwege mijn zorgen en kritiek op de medicijnen. En paar weken later zag ik in een soort van dagboek waar we een aantal keren in hadden geschreven 2 jaar daarvoor dat op mij moeder vertelde op 18 mei 2017 dat haar moeder op die dag is overleden. Wij hadden die dag allemaal getallen met 18, hebben we ook opgeschreven in dat schrift. Het mooist waren de getallen voor drie filmpjes die we hadden gemaakt:

1e filmpje 18 seconde

2e filmpje 36 seconde

3e filmpje 18 minuten en 36 seconden

Drie generaties vrouwen die met elkaar verbonden zijn, zo zie ik het. Mijn contact met mijn moeder is steeds mooier geworden, een lang proces

geweest 30 jaar gelden begonnen met iets zoek waarvan ik bang was dat ik wat ik zocht niet bestond. Om er jaren later achter te komen dat dat Liefde is. Het is niet te pakken, maar wel te voelen, een kind weet wat het is en liefde is de enige weg naar liefde schreef ik in mijn boek **Contact met de ziel** over mijn contact met vlinders en levensverhaal. Een pdf staat op onze website bij Leonor deelt

17 juni 2019 Haagsche Courant Nicolette van der Werff heeft met mij en Marthe een telefonisch interview gehad en dit prachtige in memoriam over mijn moeder geschreven.

Op de bres voor de natuur

Janneke van Beuzekom - van Veen 1932 - 2019

Ze startte, thuis in het Benoordenhout, een actiecomité tegen wasmiddel-fosfaten. Huisvrouwen steunden haar massaal waarna de minister overstag moest.

Nicolette van der Werf

Janneke van Beuzekom - van Veen (6 maart 1932 - 18 mei 2019) groeide op aan de Lek in Langerak. Haar vader had een maatschappij. Haar moeder en tante zongen als ze de was deden, die vervolgens in het gras te bleken werd gelegd. Het was een idyllische omgeving waar Janneke lieftde voor alles dat groeit en bloeit met de paplepel ingegoten kreeg. Op weg naar de kweekschool nam ze stadelijk het pontje om de rivier over te steken. Daar ontmoette ze haar echtgenoot, die voor de gemeente werkte en ook volkstellingen deed. Janneke trouwde, kreeg vijf kinderen en nam de opvoeding volledig voor haar rekening. Ze verhuisde vele malen omdat haar echtgenoot als gemeentesambenaar naar een steeds grotere stad werd overgeplaatst. Toen ze in de jaren zeventig in Den Haag kwam te wonen hoorde ze van Groningse huisvrouwen over de vissen in de sloten die massaal stierven door de fosfaten uit de wasmiddelen.

Janneke cruk zich het lot van de natuur aan. Ze had zich in de hervormde kerk al sterk gemaakt voor de

▲ Janneke van Beuzekom - van Veen toont de actiefoto. Op de achtergrond kijkt minister Ginjaar toe.

vrouwemancipatie en had inmiddels enige ervaring in het opkomen voor haar idealen. Om iets te doen aan de fosfaten richtte ze, met een vriendin, het comité 'anti witterdan-wir' op. Janneke maakte een foto waarop verpakkingen van fosfaatvrije wasmiddelen zonden afgebeeld zodat consumenten met de foto in de hand een winkelier eenvoudig konden verzoeken die wasmiddelen in het assortiment op te nemen.

De actie, vanuit de Poorterstraat in

het Benoordenhout, was een doorslaand succes. Huisvrouwen vroegen de foto massaal aan, waarna Janneke een grote briefkaartenactie startte.

Binnenhof

Ze ging ook met haar 'anti witterdan-witcomité' de straat op. Talloze vrouwen sloten zich aan bij demonstraties op het Binnenhof. Toen dat nog niet genoeg bleek te zijn, ging ze met een klein clubje naar Noordwijkhout om een milieucongres van

minister Ginjaat te vestoren. Janneke en het comité liepen met een waddin en een lippen bal, 'om aan de bel te trekken', naar binnen. Ginjaar nam de actie serieus. De minister was in 1985 de fosfaten in wasmiddelen verboden.

In Den Haag maakte Janneke zich sterk voor de jaarlijkse Iom HaSjoa herdenking op het Rabbin Maarsse-

► Nog steeds bloeien er overal in de stad stokrozen die Janneke ooit heeft gozaaid

plein waarbij wordt stilgestaan bij de Jodenvervolging in de Tweede Wereldoorlog. Ze verzorgde onder meer de bloemen. Janneke had niet alleen oog voor grote thema's als wereldvrede en milieu, maar ook voor kleine dingen. Op dit moment bloeien er overal in de stad, langs stoepen en maartjes, stokrozen en kookaalsbloemen die Janneke ooit zaaid. Haar straatkruid, zoals ze de bloemen noemde, zorgde voor schoonheid. Iets dat nodig is in het menselijk bestaan, vond Janneke.

Jarenlang fietste ze naar chubbuis de Mussen in de Schilderswijk om Nederlandse les te geven. Haar echtgenoot maakte zich weleens zorgen als ze in het donker weer naar huis toe fietste, maar Janneke liet zich niet tegenhouden. Later werd haar op straat wel eens vernlijkt 'Aap Noot Mies' nageroepen door een voetballige leerling.

Na een moeilijke periode van afnemende gezondheid overleed de voorvechter van de fosfaatvrije wasmiddelen Janneke van Beuzekom - van Veen op 87-jarige leeftijd.

Mijn moeder heeft mooie gedichten geschreven, de stokroos heeft ze geschreven toen ze 72 jaar was, met en mooie laatste zin: Laat uw stem horen en wel luid. Mijn moeder praatte altijd heel zacht ook voor de klas, met 40 kinderen die ze mee naar buiten nam, de natuur moesten ze voelen vond ze.

Stokroos

*Dit is een stokroos, die ik uitzaai
in de straten van Den Haag.
Mensen staan er bij stil,
zien ze wat graag.
Hier een roze, een heel mooie,
elders een witte of een rooie.*

*Maar ook het nietige straathkruid
mag er zijn.
Zaals sterremuur, is zelfs voedsel
voor de mussen.
't Groeit spontaan bij bomen,
op muurtjes en spleetjes er tussen.*

*Het grauw van het trottoir krijgt
hierdoor kleur.
En soms groeit er kruid dichtbij
de voordeur.
Bescherm ons Haags straathkruid.
Laat uw stem horen en wel luid !*

*Dit gedicht is geschreven door Jannche
in de zomer van 2005, ze was toen 73 jaar.*

liefs ook van Marthe
Leonoor